

יזכור

רון זלמנוב ז"ל

נפל ביום י"ז בתשרי תשל"ד (13.10.1973)

רון, בן רחל ויוסף, נולד ביום א' בחשוון תשי"י (23.10.1949) בחיפה. הוא למד בבית-הספר היסודי בטבעון. אחרי כן השתלם בבית-הספר התיכוני-מקצועי שליד הטכניון בחיפה והמשיך את לימודיו בבית-הספר התיכון "רון" בתל-אביב. הוא היה תלמיד מוכשר ועבר ללא קושי את שלבי הלימודים, למרות שלפעמים היה מקדיש הרבה מזמנו לגידול בעלי-חיים ולמשחקי ילדות. הוא היה אהוד על חבריו, שעמם היה מוכן לחלק את כל אשר היה לו והם כינוהו בשם חיבה "רוני" וראו בו את מנהיגם הטבעי. רון היה גם חבר בתנועת "הצופים" וברבות הימים הדריך בקן-התנועה בקרית-טבעון. הוא היה חובב-טבע ונהג לטייל רבות בסביבות מקום מגוריו. הוא היה בעל הומור, חברותי, שובב ואוהב מעשי-קונדס אך עם זאת הצטיין בתכונה בולטת: רצינות וכובד ראש בעניינים בעלי חשיבות. רון היה עלם תמיר ויפה-תואר, חייכן, נמרץ, צמא חיים וגדוש תכניות. הוא היה מסור למשפחתו, דאג לאמו והשתדל להקל עליה בעבודותיה. תמיד הקפיד שחדרו וחפציו יהיו מסודרים, כדי שלא להכביד על אמו. לאחיו הצעיר היה בבחינת אב וחבר.

רון גויס לצה"ל בסוף נובמבר 1967 והוצב לחיל-התותחנים. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס חילי-מקצועי, נשלח לקורס מ"כים. בהמשך שירותו סיים קורס קצינים וקורס קציני-תותחנים והשתלם בקורס פקחי-אוויר. לבסוף הוצב ליחידת תותחנים בסיני בתפקיד מפקד-סוללה והוענקה לו דרגת סגן. במלחמת ההתשה שירת באזור תעלת-סואץ. הוא היה קצין אחראי ויעיל, ביצע תפקידיו לשביעות-רצון הכל והיה אהוד על פקודיו ועל מפקדיו כאחד.

לאחר שסיים את שירות-החובה, השלים רון את בחינות-הבגרות ונרשם לאוניברסיטת תל-אביב וסיים שתי שנות-לימוד במגמה למדידות. הוא מימן את לימודיו בשכר שקיבל תמורת עבודתו כמועד בחברה קבלנית. במלחמת יום הכיפורים השתתף רון בקרבות הבלימה נגד המצרים בחזית סיני. ביום י"ז בתשרי תשל"ד (13.10.1973) פיקד על סוללת תותחנים בסיני. הסוללה הופצה על ידי מטוסי האויב והוא נחפו לארגן ולעודד את פקודיו, אשר התפזרו בשטח והיו זקוקים למנהיגותו השקטה. בהפצה זו נפגע ומת מפצעיו בדרכו אל בית-החולים. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. השאיר אחריו הורים, אחות ואחים. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סרן.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "רון היה אהוב על הכל כמפקד, אך בעיקר כאדם שתמיד היה חייכן ופתוח לכל, מוכן לעזור ובעל חוש הומור גם בשעות הקשות. אנו, חבריו, נחוש בהיעדרו ולא נשכחהו לעולם. רון יישאר תמיד בינינו כמפקד סוללה וכחבר"; בדברים שכתבו לזכרו נאמר: "הוא היה טוב לב וגם כאשר מתח בקורת ברוגזה ובכעס - מיהר להבין ולסלוח. הוא אהב סדר וארגון והקפיד על הופעה נאה. היה דייקן בהליכותיו וגאה בהצלחותיו המקצועיות, אבל סלד מן הפרסומות"; אחיו הצעיר כתב עליו: "מה היה בו רוני, שהשפיע עלי כל-כך? אולי האנושיות, אולי היושר ואולי העובדה, שלמרות ידיעתו את כל חולשותי - הוא המשיך לחפש בי את הטוב"; אחותו כתבה על רוני: "בחופשותיו המעטות בתקופת מלחמת ההתשה לא חדל לחשוב על פקודיו בסוללה, אשר המשיכו להיות בראש מעייניו. לגבי העתיד - הוא היה גדוש בתכניות ושאלף לצאת מן המסלול הרגיל של כולם, לעשות משהו מיוחד".